

СТАРО ВРЕМЕ ПОСЛЕ НОВИХ ИЗБОРА

Резултати овогодишњих избора показали су озбиљну обесмишљеност политичког живота у Србији и његову све већу испражњеност, што се недвосмислено манифестовало кроз бројне показатеље као што су:

- Није било нових, реалних и квалитетних политичких програма који би заслужили пажњу иоле већег броја грађана, али је несхватљиво да су неке странке наступиле са програмима из давне 2009. године.
- Нису се појавиле нове личности на политичкој сцени које имају довољно стручног и моралног интегритета да могу успешно учествовати у политичком животу. Углавном и даље доминирају „стари“ политички кадрови, који су својом дугогодишњом недоследношћу и непринципијелношћу итекако допринели да демократија у Србији спадне на овако ниске гране.
- Испољена је потпуна немогућност остварења елементарног политичког и програмског јединства већег дела опозиционе структуре, па чак и око, и овог пута, апсолутно погрешно одређеног фокуса ангажовања – а то је била излазност грађана на изборе. Зато је велики број опозиционих странака и удружења на изборима доживео прави фијаско који се огледао у порасту пасивизације грађана и губљењу њиховог поверења у могућност било каквих промена. Очигледно је да су на тај начин грађани показали да више не рачунају на такве странке и удружења.
- Владајућа коалиција је и овог пута успешно „одрадила“ своју предизборну кампању, а посебно изборни дан, без обзира на бројне недозвољене радње којих је било никад више и на које смо се очигледно навикли. При томе није највећи проблем то што је та коалиција добила апсолутну већину у Парламенту Р.Србије, Скупштини АП Војводине и највећем броју локалних скупштина, па сада буквално може да ради шта год хоће, већ је много већи проблем што сада половина грађана у постојећем систему институционално не може да уради баш ништа и то у систему који више није демократија већ псеудодемократија. То уопште не чуди, јер у Србији већ 30 година не функционише демократија, односно, толико година она не може да се „прими“ у смислу да већина брине о интересима мањине, а не само о својим интересима.
- Добили смо Парламент без опозиције, што је типично огољено самовлашће, јер би по европским стандардима требало да у њему буде заступљена са 25 – 30 % представника у односу на укупни број посланика. Ако се има у виду чињеница да легитимитет Парламенту дају само грађани и то они који подржавају власт и они који је не подржавају, те да овај Парламент има подршку само грађана који подржавају власт док остали активно не учествују у политичком животу, јасно је да такав Парламент нема потребан ниво легитимитета. То може бити веома

опасно, посебно што се од овог Парламента ускоро очекују велике државне одлуке.

- Потпуно је деградирана и деконструисана суштинска идеја демократије да грађани искористе своје право да одлуче ко ће њима да влада. Показало се да онај који контролише изборне услове и резултате избора тај контролише и целу пирамиду власти, привреду, медије, културу, образовање и сл. и користи све бенефите таквих привилегија, а онда он свакако није ни заинтересован да успоставља потребну владавину права, објективно информисање и квалитативну промену изборног система, једном речју да ствара услове за слободне и поштене изборе.
- И на овим изборима лајт-мотив победничке коалиције био је „победите нас на изборима, па онда ви радите шта хоћете“. Свима је јасно да се на изборима побеђује да би се поштовали и спроводили закони, побољшавали услови живота и рада, растао стандард и успешно развијала земља, а не да једни приграбе све полуге власти само за себе и своје интересе.
- Грађани који су гласали за владајућу коалицију су тиме рекли да немају поверења ни у једну алтернативу актуелном режиму, док су они који нису гласали тиме рекли да немају поверења ни у једну актуелну политичку опцију. Управо су ти грађани, грађани који никоме не верују, послали врло јасну поруку и власти и опозицији да овакво стање не може још дуго да траје и да се треба мењати што пре. Питање је колико је њих из власти и опозиције то тако и разумело.
- Сам изборни дан био је пун прекршаја, манипулација, апсурда и инцидента и ретко је ко могао наслутити да ће се све то дешавати, пре свега јер није било објективних разлога за то. Једино објашњење може бити жеља за показивањем силе и доминације и нескривено испољавање нагона за апсолутном влашћу. Зато и не чуди што половина грађана данас не верује ономе што говори и саопштава власт.
- Међународна заједница није показала превелико интересовање за регуларност избора и будући састав Парламента. Њу много више од тога интересује да Србија и у даљем периоду ради оно што се од ње тражи у политичкој, економској и безбедносној сфери. При томе, не сме се испустити из вида чињеница да су неке европске државе због бројних и крупних нерегуларности током изборног процеса већ тражиле да се заустави процедура уласка Србије у ЕУ, док су неке државе чак тражиле да се покрене и поступак за искључење Србије из ОЕБС-а.
- „Корона“ је само додатно искомпликовала започети изборни процес тиме што је због изненадне (?) епидемије дошло до великих проблема у ионако нефункционалном здравственом систему, озбиљног нарушавања економског система државе, доношења низа неуставних и незаконских одлука државних органа и разбуктавања психолошке кризе у држави. Власт је чинила све да оправда себе за сва та дешавања и да за то учини одговорним свој неодговорни народ, који чак „није био способан“ да поштује ни основне хигијенско-профилактичне мере, као и да своје политичке противнике оптужи за подстицање негативне атмосфере у

држави. Било би логично да је власт чинила све да спречи евентуални хаос, а изгледа да је ова власт својим чињењем и нечињењем управо поспешивала хаос, доводећи га до апсурда, оптужујући народ за ширење болести, претећи му и моткама и казним мерама, не правећи при томе никакву разлику између ауторитета и ауторитарности.

- Ако би се за процену карактера избора користила Шедлерова методологија, која се иначе користи у многим европским земљама, тада би ови избори добили епитет - недемократски! Наиме, наведена методологија има 7 показатеља који се оцењују током изборног процеса и ако је само један од њих оцењен негативно, тада се констатује да ти избори нису били демократски. Овогодишњи избори у нашој држави добили су негативне оцене за свих 7 показатеља. Оно што при томе посебно пада у очи је оцена да на тим изборима нису испоштоване одредбе изборног права које су дефинисане у документима ОУН, европским конвенцијама и домаћем законодавству. За такву оцену и овог пута нико (највероватније) неће сносити одговорност.
- Током изборног процеса показало се колико јавној сцени Србије недостаје политичка култура, првенствено са аспеката потребе да странке и удружења имају потпуну одговорност пред грађанима, а не да од њих траже лојалност, као и неопходности да грађане који подржавају друге странке или удружења не третирају као непријатеље, већ као саговорнике. То је још један показатељ да Србији итекако недостаје „друштво дијалога“.
- И на овим изборима радници и пољопривредници, који једини стварају материјалне вредности од којих се сви остали финансирају, нису били циљна група ни једног од учесника изборног процеса, нити је ико од њих посвећеније говорио о потреби побољшања социјалног положаја ове две категорије грађана Србије. А они се већ 30 година са таквим односом према себи трпељиво мире.
- На крају, и ако би био ред да се после катастрофалних резултата на овим изборима читава једна плејада опозиционих лидера и лидерчића заувек повуче са политичке сцене Србије јер су у великом делу одговорни за све лоше што се данас дешава, биће веома мало оних који ће то и урадити и који су свесни да живот постоји и изван политике. Док то не ураде реално је очекивати и даље продубљивање грађанске апатије, јер се све више стиче утисак да су ти људи незаменљиви и непроменљиви.

Може се закључити да су ови избори оголили ауторитарност политичког система Србије и показали сву превазиђеност не само изборног процеса, већ комплетног политичког система. У таквим околностима није реално очекивати да ће нова власт имати већу одговорност него раније и то само због Парламента у коме нема опозиције. Тачна је констатација да „велика моћ са собом носи и велику одговорност“, али у Србији је истина другачија, односно, „што је већа моћ то је мања одговорност“. Није се владајућа коалиција на овим изборима толико борила за моћ да би она била одговорнија, већ управо за то да их нико не може позвати на одговорност за оно што раде.

На жалост, пошто се тако нешто „надограђује“ већ годинама, стиче се утисак да се грађани на то све више навикавају јер су пристали да институције које они финансирају не раде за њих, јер су пристали да им се укину бројна права и слободе, јер скоро 30 година пристају на зававања разним причама о успесима који следе, јер су пристали на страх као нормални део своје свакодневице. Ако су грађани за све то одговорни – људски је очекивати да они то и промене!

Има ли могућности за такве промене? Шта недостаје да би се реализовале? Срећом, Србија има најзначајнији део онога што јој је потребно да може убрзаним кораком ићи ка томе да постане модерна, уређена и развијена држава. То су, пре свега, стручни, креативни и вредни људи (у Србији и ван ње) и изванредна природна богатства (процењена на 17,2 трилиона долара).

На жалост, већ деценијама Србија нема јасно и прецизно дефинисан „пут“ којим би могла да на најбољи начин споји та два квалитета и искористи их за свој преображај – да постане нови Елдорадо на тлу Европе! И уместо да се по реалним економским показатељима (GDP per capita и раст БДП) приближавамо Холандији, Белгији, Ирској или Словенији, ми и даље таворимо на дну у друштву Молдавије, Украјине и Албаније.

Удружење „Народна слога“ жели да представи грађанима своје виђење „пута“ за реализацију темељних, суштинских и радикалних промена којима би држава сигурно и успешно кренула ка жељеном нивоу развоја. Без таквих промена нема развоја, а све друге промене су већ више пута виђене и представљале су само пуки покушај „шминкераја и фризараја“. Уколико би удружење „Народна слога“ било у ситуацији да на било који начин учествује у државном одлучивању, преузело би пуну одговорност пред грађанима за резултате промена које заступа, промовише и за које се бори.

Предвиђене промене би се реализовале на два основна правца са по неколико узрочно-последично повезаних фаза на сваком правцу. Битно је истаћи да би се предвиђене промене на оба правца одвијале истовремено, док би њихов интензитет и време трајања највише зависили од степена политичке воље и државотворне одговорности политичких структура које воде државу.

Први правац би обухватио бројне промене у базним поставкама, неопходним за изградњу модерно уређене државе, док би **други правац** обухватио промене у свим областима јавног живота којима би се те области довеле до нивоа неопходног за успешан развој државе.

Основни садржаји и приоритети на првом правцу:

- I. фаза - формирање Националног савета Р.Србије; промена изборног система,
- II. фаза - промена вредносног (политичког) система; успостављање владавине права у пуном државном капацитету; обезбеђивање услова за функционисање слободних, независних медија,

- III. фаза - структурне, кадровске и акционе промене у органима државне управе, органима локалне самоуправе, јавним предузећима и установама,
- IV. фаза - усвајање стратешких докумената о опредељењима Србије у својој спољној политици.

Основни садржаји и приоритети на другом правцу:

- I. фаза - промене у области привреде, пољопривреде и развоја села; промене у политици према младима и у демографској политици,
- II. фаза - промене у области образовања; здравства; културе; промене у политици према Србима у дијаспори и региону,
- III. фаза - промене у области социјалне заштите; заштите животне средине; заштите у ванредним ситуацијама,
- IV. фаза - промене у осталим областима јавног живота као што су наука и технолошки развој; одбрана и безбедност; спорт; туризам

Најзначајнији садржаји за неке од назначених промена:

1. Формирање Националног савета Р.Србије:

Формирао би се од најстручнијих лица из свих области јавног живота сем политике, укупно 30 – 40 лица без обзира да ли се налазе у Србији или ван ње. Циљ је да ово тело председнику Владе, председнику Парламента и Председнику државе предлаже решења стратешки важних питања, да предлаже садржаје докумената која имају државни значај или даје своје мишљење о њима ако их предложи надлежни државни орган, да врши надзор над њиховом реализацијом и предложи потребне мере.

2. Промена изборног система:

Не образлажући уставне и законске поступке потребне за реализацију ове промене, њена суштина је успостављање персоналног пропорционалног изборног система којим би се обезбедила позитивна селекција кандидата за изборне функције, квалитетније заступање интереса бирача, вратила моћ одлучивања у руке грађана, отворио простор за нова лица на политичкој сцени и обезбедила много боља географска заступљеност посланика у Парламенту (тренутно 96 општина нема представнике у Парламенту!).

3. Промена вредносног (политичког) система:

И за ову промену су неопходне бројне измене постојеће законске регулативе, њена суштина је у потпуном елиминисању негативне селекције (негативне кадровске политике) на свим нивоима руковођења и управљања. Негативна селекција је највећи и најдуготрајнији узрок бројних проблема у којима се налази држава. Њено елиминисање реализовало би се законском забраном постављања лица на руководећа-управна места по давно успостављеном критеријуму политичке припадности и подобности. Забрана би се односила на све органе и институције власти, јавна предузећа и установе, почевши од јединица локалне самоуправе, преко покрајинског до републичког нивоа

организовања. Од наведене забране била би изузета прецизно, наведена руководећа-управна места на која се могу постављати лица по политичкој припадности, сходно одлукама политичких структура којима је то омогућено изборним резултатима, а у складу са дефинисаним референтним условима за свако конкретно место. Ради се о лицима у општинском-градском већу, председнику општинске-градске скупштине, председнику општине-градоначелнику, секретарима покрајинских секретаријата, председнику покрајинске Скупштине, председнику покрајинске Владе, министрима у Влади Р.Србије, председнику Скупштине Р.Србије и Председнику Р.Србије.

Постављање лица на свим осталим руководећим-управним местима у органима, институцијама, јавним предузећима и установама, на свим нивоима организовања реализовало би се искључиво путем јавних конкурса, чиме би се омогућило да на најодговорнија места коначно дођу најбољи међу нама.

Сва лица на руководећим-управним местима не могу имати никакве друге материјалне бенефите осим предвиђених личних доходака, већ морају да на примерен начин деле судбину својих грађана. Осим заменика, укидају се сва места помоћника, државних секретара и саветника на свим нивоима.

За остварене резултате носе пуну одговорност пред грађанима и својим запосленим, што значи да више нема несменљивих, незаменљивих, недодирљивих, заштићених и повлашћених, а посебно не оних под заштитом временског периода (мандата) на који су постављени.

4. Успостављање владавине права у пуном капацитету:

Суштина предвиђених мера је у спречавању самовоље владајућих структура и успостављању система „поделе власти“ уместо постојећег система „чврсто спојених власти“. Једна од најзначајнијих мера је доношење сета нових закона и то након реализованих стручних и јавних расправа; о раду, о социјалној заштити и социјалном предузетништву, о пореклу имовине и одузимању бесправно стечене имовине, о екологији и заштити животне средине.

Уместо постојеће „Агенције за борбу против корупције“ формирао би се „Државни институт за борбу против корупције“, са три основне функције: оперативном, едукативном и научно-истраживачком. Наведени институт би био надлежан за рад постојећих организацијских делова тужилаштва, полиције и судства који су пре две године формиран за борбу против корупције.

Формирао би се специјални тим привременог карактера, за испитивање свих спорних приватизација које су спроведене од 2002.год. до данас и свих случајева продаје државне имовине које су „успешно покривене велом свакојаким тајни“. Резултати истраге би се јавно саопштили јавности Србије.

На исти начин би се формирао тим за испитивање свих нерешених предмета, који носе метафорички префикс „афера“ и који годинама заокупљају пажњу наше јавности, без обзира да ли се ради о убиствима, ратним злочинима, великим крађама, недозвољеним радњама и сл.

У избору судија на судијске дужности и судијска тела одлучиваће сама судијска професија, о избору тужиоца на њихове дужности и тужилачка тела одлучиваће сами тужиоци. И у једном и у другом случају без учешћа политике.

5. Промене у органима државне управе и локалне самоуправе:

Грађани су у значајној мери изгубили поверење у рад ових органа, између осталог зато што је све мање органа који раде оно што је њихова надлежност и оно што би требало да знају, а све је више органа који раде оно што није њихова надлежност и што недовољно знају. То је свакако последица огромног партијског запошљавања у наведеним органима, при чему су потпуно анулирани сви вредносни критеријуми предвиђени за рад у тим органима. Суштина предвиђених промена је стварање услова да органи ДУ и ЛС буду сервис грађана у правом смислу тих речи, у потпуности оријентисани ка грађанима и обезбеђењу потребног нивоа квалитета и оперативности јавних услуга.

Део предвиђених мера већ је образложен у фази „промена вредносног (политичког) система“, првенствено у смислу потпуне професионализације кадра у органима ДУ и ЛС. Поред тога, извршило би се укидање свих агенција, савета, канцеларија и сл. које се тренутно зову „самостални републички органи“ и „посебне организационе јединице“, а за чији делокруг рада већ постоје надлежне целине у министарствима. Иста аналогија важи и за органе на нивоу покрајине и јединица локалне самоуправе. Наведена тела, која би се укинула (тренутно их је 122), коштају грађане Србије више од 4 милијарде динара на годишњем нивоу, не рачунајући у то фондове којима та тела располажу.

6. Промене у економској политици:

Постојећи концепт економског развоја од 2000. године представља само „намерна лутања“ у наводном тражењу правих економских решења, што се у целини показало врло лоше по највећи број грађана Србије.

За промене у овој области удружење „Народна слога“ је предвидело највећи број мера, од којих истичем:

- a. Мере за убрзано сузбијање сиве економије (паралелне економије), чији највећи део чине „режимска предузећа“ и „режимски бизнисмени“, што грађане Србије месечно кошта 120 - 150 милиона евра. Они су тренутно највећи генератори те погубне економије, нарочито грађевински сектор и државне донације-дотације пројектима од „посебног“ значаја.

- b. Мере за развој иновативног и динамичног јавног сектора, првенствено у смислу да се улога државе више не своди само на регулативну и корективну функцију, већ да држава плански улаже у стратешки важна и исплатива истраживања као што су климатске промене, зелена индустрија, биотехнологија, вештачка интелигенција и сл. Наведени садржаји би се реализовали кроз облике јавно-приватног партнерства, од чега би највећу корист морао да има приватни сектор. Држава би на тај начин престала да буде доминантни коректор тржишта, већ би постала значајнији креатор тржишта.
- c. Мере за стварање амбијента који би омогућио развој конкурентске тржишне привреде уместо садашње монополске привреде обухватају активности на успостављању квалитетног и ефикасног правног система (делимично образложене у фази „успостављање владавине права у пуном капацитету“), стварању квалитетне и оперативне пословне администрације и обезбеђењу фер услова за све учеснике тржишне утакмице. Наведеним активностима ће се доминантно форсирати домаћа предузећа („Grinfild“ и „Branfild“ пројекти) и домаћи трговински ланци који се за њих везују. Мере за промену инвестиционе политике обухватају активности којима би се мењао однос страних и домаћих инвестиција, са садашњег односа 65% : 35% у корист страних инвестиција до односа 70% : 30% у корист домаћих инвестиција. Интересантно је да је Србија по броју страних инвестиција преузела примат у свету од Мозамбика, са укупно 172 инвестиције из 103 државе. Оно што у томе није добро је чињеница да су од наведеног броја страних инвестиција само 4 са високо-технолошким процесима, те да највећи део оствареног учешћа страних инвестиција у БДП Србије уствари одлази ван Србије - у земље порекла страних инвеститора.

Планирано повећање домаћих државних (и приватних) инвестиција не сме бити стихијско улагање, вођено политичким ауторитетима, већ прецизно Инвестиционо планирање са инвестиционим циклусом (циклусима) од 4-5 година и обезбеђеном јавношћу, извесношћу и контролом реализације истог. Наведеним планом би се износ инвестиција повећавао са садашњег нивоа 18,3% БДП до 25% БДП, што би имплицитно требало да доведе до раста БДП од око 7% на годишњем нивоу. Приоритети домаћих инвестиција у првом инвестиционом циклусу биле би области производње медицинске опреме, индустрија лекова, индустрија за производњу пољопривредне механизације и базни инфраструктурни пројекти (водовод, канализација, уређење обала, управљање отпадом). При томе би се један значајан део инвестиционих средстава морао одвајати за финансирање уредног одржавања постојећих објеката, а не само за изградњу нових.

- d. Мере за промену политике субвенционисања предвиђају хитно напуштање досадашње политике којом су се суштински само покривали губици у платном билансу државе. Задржало би се субвенционисање страних предузећа само у оним областима у којима Србија тренутно нема потребне ресурсе нити адекватно тржиште, уз поштовање законских одлука да укупни износ државне субвенције не може бити већи од 50% износа укупне стране инвестиције (било је примера да је износ државне субвенције био и 10 пута већи од висине стране инвестиције). Са друге стране, значајно би се повећао број и износ субвенција домаћим произвођачима (предузетницима и занатлијама), пре свега у стратешки важним секторима као што су развој малих и средњих предузећа, пољопривреда и енергетика, уз обезбеђену јавност, надзор и контролу. Значајан део потребних финансијски средстава за ту намену добио би се укидањем постојећег Фонда за привлачење страних инвестиција у коме Србија годишње ангажује око 130 милиона евра.
- e. Мере којима се реализују олакшице у привреди се пре свега односе на скидање „мафијашке хоботнице“ са леђа произвођача и занатлија, која их у спрези са појединцима из власти „уредно“ рекетира и одузима послове. Велики подстрек привреди донело би значајно смањење постојећих пореских оптерећења са садашњих 61,5% на 50% у односу на висину нето зараде. Празнина која би тим мерама настала у државном буџету (око 1,5 милијарди евра) би се попунила увођењем прогресивног опорезивања, унапређењем привредног амбијента и успостављањем владавине права (да закони важе за све подједнако).
- f. Мере за промену политике фиксног девизног курса којом се већ дуже време вештачки оснажује динар, опада конкурентност домаће привреде, поспешује увоз а смањује извоз, чиме се ствара трговински дефицит (прошле године је увоз био 9,7% већи од извоза). Јасно је зашто власт истрајава на таквој политици. Решење је у депресијацији динара до реалног нивоа који уважава степен и карактеристике нашег развоја. Износ минималне зараде не сме бити мањи од износа минималне потрошачке корпе за трочлану породицу, цена рада се мора повећати на најмање 5 евра по сату, а раст плата у јавном сектору ускладити са растом БДП и растом плата у приватном сектору.
- g. Мере за реформу великих јавних предузећа заслужују посебну пажњу, јер је очигледно да она у дужем временском периоду представљају „парадржавни буџет“ за специјална плаћања. Та велика јавна предузећа, пре свих ЕПС, ПТТ, „Србија гас“ и

„Телеком“ представљају државу у држави и у њихов рад се не може нико мешати, сем партијских структура којима су, у правом смислу, припала при подели „плена“ након изборних победа. Њихов годишњи обрт тренутно је на нивоу од око 10% износа државног БДП!

Удружење „Народна слога“ припрема посебне мере за економски опоравак и развој Србије у условима који настају услед епидемије изазване COVID-19,

7. Промене у области развоја пољопривреде и села:

Проистекле су из чињенице да Србија већ дужи низ година нема стабилну, конзистентну и дугорочну пољопривредну политику, да јој други намећу услове за развој пољопривреде, прописују стандарде производње, дефинишу регулативу, па чак и одређују количине за производњу, а она то послушно прихвата. Тешке последице таквог односа државе према пољопривреди и селу су видљиве на сваком кораку и није их потребно посебно наглашавати. Да би држава омогућила стабилан, предвидив и доследно континуиран развој пољопривреде и села потребне су темељне реконфигурације постојеће пољопривредне и руралне политике у законодавном, институционалном и финансијском оквиру. Овом приликом издвајам неколико мера које се односе на заједничко деловање и помоћ државе, покрајине и јединца локалне самоуправе развоју пољопривреде и села:

- a. Повећање буџетских издвајања за развој пољопривреде и села са садашњих 5% на 10%. Део тих средстава би се обезбедио успешном борбом против корупције, успостављањем владавине права, повећањем степена инвестиција и побољшањем квалитета образовања (око 2% БДП, односно око 820 милиона евра). Упоредо са развојем пољопривреде ишао би и развој села као места прихватљивог за живот, рад и одмор оних који желе да се баве пољопривредном производњом на селу.
- b. Увођење пореских олакшица и повећање субвенција за куповину средстава за узгој и пољопривредну производњу, средстава заштите и средстава потребних за прераду-обраду пољопривредних производа.
- c. Омогућавање повољних кредита пољопривредним задругама и индивидуалним пољопривредним произвођачима са могућношћу отплате у робним производима.
- d. Помоћ у едукацији пољопривредних произвођача и стручном надзору у процесу пољопривредне производње.
- e. Успостављање прекинутог репродуктивног ланца „од њиве (штале) до трпезе“, при чему разни нивои посредника „беру кајмак“ по народној пословици „ни лук јео ни лук мирисао“.
- f. Помоћ у заштитној функцији државе, пре свега у заштити од бројних тајкунско-монополистичких утицаја, као и побољшању царинске заштите домаће пољопривредне производње.

- g. Помоћ у формирању тзв. зелених регионалних зона за откуп, складиштење, прераду и продају пољопривредних производа, по моделима Холандије или Мађарске.
- h. Помоћ у промоцијама пољопривредних производа у иностранству, у проналажењу страних тржишта, пласирању производа на истим и наплати евентуалних потраживања. Увођење мера социјалне политике за пољопривредне произвођаче и чланове њихових породица, по аналогiji мера које важе за запослене у јавном и приватном сектору.
- i. Спречавање даље продаје привредних ресурса страним лицима и покретање поступака провере законитости до сада спроведених приватизација-изнајмљивања земље, вода, пољопривредних комбината и фирми.
- j. Спречавање даљег претварања државног земљишта у грађевинско или индустријско земљиште, јер на тај начин Србија годишње губи око 25000 хектара обрадивог пољопривредног земљишта.
- k. Лицима заинтересованим за рад на селу додељивати до 50 хектара пољопривредног земљишта које је тренутно у државној својини (око 485000 хектара, од чега се скоро половина уопште не обрађује).

Идеја је да „село буде огледало друштва“.

Напред наведене мере су део програма који удружење „Народна слога“ жели да представи грађанима Србије, са надом да ће развити веру код оних који су је изгубили у то да постоје решења која се могу реализовати на цивилизован, културан и посвећен начин, на добробит грађана и државе Србије. И колико год да смо незадовољни и љути свиме што нам се дешава, морамо ојачати разум, обуздати стерасти, спустити тон, уздићи част и достојанство. Уз све то, потребни су и људи који могу да преузму одговорност за реализацију онога што је потребно за преображај Србије. То морају бити људи који никоме осим својим грађанима ништа не дугују (ни Истоку ни Западу), који нису усмеравани у страним центрима моћи, који нису подложни уценама и који желе да у опоравак Србије уложе себе. Удружење „Народна слога“ ће учинити све да промовише такве људе.

О Петровдану 2020.год.

председник Управног одбора Удружења
„Народна слога“
ВУКМИРОВИЋ МИОДРАГ